

Todistaja

N:o 1
Tammikuu

”Ja te tulette olemaan minun todistajiani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa maan ääriin saakka.” Apt.t. 1:8

2011
92. vuosikerta

EVANKELISLUTERILAISTEN MAALLIKKOSAARNAAJIEN ÄÄNENKANNATTAJA

Näin sanoo Luther

Profeetta Jeremian kirjan ymmärtämiseen ei tarvita pitkiä selityksiä, jos vaan katsotaan niitä seikkoja, jotka ovat tapahtuneet niiden kuningasten hallitessa, joiden aikana hän on saarnannut. Sillä millainen oli maakunnan tila, samallaisia ovat myös hänen saarnansa.

Ensiksi oli maa täynnä rikoksia ja epäjumalaisuutta; he tappoivat profeetat ja tahtoivat rankaisemattomina harjottaa paheitaan ja epäjumalisuuttansa. Sentähden onkin koko ensimmäinen osa melkein pelkkää rangaistusta ja valitusta Juutalaisten pahuudesta aina Jer.20:nteen lukuun asti.

Toiseksi ennustaa hän myös kärsivällä olevasta rangaistuksesta, nimittäin Jerusalemin ja koko maan hävityksestä ja Babelin vankeudesta ja vieläpä kaikkia pakanoitakin kohtaavasta rangaistuksesta. Ja kuitenkin lohduttaa hän sen ohessa ja lupaa varman määräjän perästä,

kun rangaistus oli kärsitty, pelastuksen ja palaamisen takaisin luvattuun maahan ja Jerusalemiin, y. m.

Ja tämä onkin paras kohta Jeremiassa. Sillä sen tähden onkin Jeremia (profeetaksi) herätetty, kuten ensimmäisessä luvussa näemme näystä ”mantelipuisesta sauvasta ja kiehuvasta padasta, joka pohjasta tulee”.

Ja tämä olikin mitä välttämättömintä. Sillä koska sellainen kauhea rangaistus oli kohtaava kansaa, että se varsin juuritettaisiin ja vietäisiin pois maastansa, olisi hurskasten sydänten, niinkuin Danielin ja monen muun täytynyt varsin epäillä Jumalasta ja kaikista hänen lupauksistaan, koska he eivät saattaneet muuta ajatella, kuin että kaikki oli aivan hukassa ja Jumala oli heidät kotoansa syössyt pois, eikä mitään Kristusta koskaan tulisi, vaan että Jumala oli kansan syntein tähden suuressa vihassa peruuttanut lupauksensa.

Sentähden täytyi Jeremian esiintyä ja julistaa rangaistusta ja vihaa niin, ettei se tule olemaan ijankaikkinen vaan määrätyn ajan kestävä, näet 70 vuotta, jonka jälkeen kansalle jälleen tulisi armo.

Tällä lupauksella on hänen täytynyt itseänsäkin lohduttaa ja pysytyssä pysyä, muutoin ei hänellä ole paljon lohdutusta eikä hyviä päiviä ollutkaan. Sillä hän on ollut kovaonnikainen ja murheen rasittama profeetta, elänyt surkean pahana aikana ja on lisäksi toimittanut aivan raskasta saarnavirkkaa, koska hänen yli neljäkymmentä vuotta, aina vankeuden aikaan asti, on täytynyt rangaista uppiniskaisia ihmisiä ja on voinut kuitenkin tehdä varsin vähän hyötyä, on vaan saanut omin silmin nähdä, että he tulivat aina pahemmiksi ja pahemmiksi ja tahtoivat aina tappaa hänet ja saattivat hänelle paljon vaivaa.

Tämän lisäksi täytyi hänen kokea ja omin silmin nähdä maan hävityksen ja kansan vankeuden ja paljon suurta viheliäisyyttä ja veren vuodatusta, paitsi mitä hänen sittemmin täytyi Egyptissä saarnata ja kärsiä. Sillä otaksutaan, että Juutalaiset ovat hänen kuoliaaksi kivittäneet Egyptissä.

Kolmanneksi ennustaa hän niinkuin muutkin profeetat Kristuksesta ja hänen valtakunnastansa, varsinkin Jer. 23 ja Jer. 31 luvuissa, missä hän aivan selvästi puhuu Kristuksen persoonasta, hänen valtakunnastansa, uudesta liitosta ja vanhan liiton lopusta. Mutta näitä kolmea kohtaa

ei hän ole asettanut järjestykseen yhtä toisen perään, eivätkä ne kirjassa ole erotetut toisistansa, niinkuin ne itse teossa ovat toinen toisiansa seuranneet. Mitä jo ensimmäiseen osaan tulee, niin siinä tapaavat usein seuraavassa luvussa asioita, jotka ovat tapahtuneet ennen edellisessä luvussa kerrottuja, niin että näyttää siltä, kuin Jeremia itse ei olisi järjestänytään kirjaansa, vaan olisi joku toinen koonnut kappaleet hänen puheistansa ja ne yhteen järjestäneet. Sentähden ei auta pitää lukea järjestyksestä eikä antaa epäjärjestyksenkään häiritä.

Vielä opimme Jeremiasta muun muassa sen, miten ihmiset tavallisesti tulevat pahemmiksi, mitä lähempänä rangaistus on, ja sitä enemmän sen ylönkatsovat, mitä enemmän sitä heille saarnataan. Siis huomaamme, että, kun Jumala tahoo rangaista, antaa hän ihmisten paatua, että he armotta hukkuisivat eivätkä millään parannuksella lepyttäisi Jumalan vihaa. Niin täytyi Sodomian kansankin muinoin ensiksi ylönkatsoa hurskas Lot, kun hän opetti heitä, ja toiseksi vaivata häntä, vaikka heidän oma rangaistuksensa oli oven edessä. Faraonkin, kun hän ennen pitkää oli hukkuva Punaiseen mereen, täytyi kaksinkertaisesti rasittaa Israelin lapsia sen suhteen kuin ennen. Ja Jerusalemin täytyi ristiinnaulita Jumalan poika, ennenkun lopullinen hävitys tapasi sitä.

Samoin käy vieläkin kaikkialla. Nyt kun maailman loppu lähenee,

rajuavat ihmiset mitä kauheimmas-
ti Jumalaa vastaan, pilkkaavat ja
kiroovat Jumalan sanaa ja totuut-
ta. Sen ohessa ilmestyy vielä niin
paljon kauheita merkkiä ja ihmeitä
taivaalla ja melkein kaikessa lu-
makunnassa, jotka heitä kauheasti
uhkaavat. Aikamme on siis yhtä pa-
ha ja surkea, jopa pahempikin kuin
Jeremian aika.

Mutta niin on ja pitääkin olla, et-
tä he suruttomina toittavat: ”rauh-
ha, rauha, ei hätää mitään”, ja että
he vainoovat kaikkea, mitä Jumala
tahtoo, ja tuoksivat tuuleen kaikki
uhkauksen merkit, kunnes, kuten

Paavali sanoo, kadotus äkkiä kohtaa
heidät ja hukuttaa kaikki, ennenkun
sitä aavistavat.

Kuitenkin tietää Kristus tallettaa
omansa, joiden tähden hän myös
antaa sanansa paistaa tänä häpeäl-
lisenä aikana. Samoin hän Babelis-
ta Danielinkin ja hänen kaltaisensa
ylläpiti, joiden tähden Jeremian en-
nustuksen piti paistaman. Samalle
rakkaalle Herralle olkoon ylistys ja
kiitos, ynnä Isälle ja Pyhälle Hen-
gelle, ainoalle Jumalalle yli kaiken
ja ijankaikkisesti. Amen.

**Esipuhe p. Jeremian kirjaan,
v. 1532.**

Kirkko hyväksyi homorukouksen

**Ja Jumala loi ihmisen omaksi ku-
vaksensa, Jumalan kuvaksi hän
hänet loi; mieheksi ja naiseksi
hän loi heidät. Ja Jumala siuna-
si heidät, ja Jumala sanoi heille:
”Olkaa hedelmälliset ja lisäänty-
kää ja täyttäkää maa ja tehkää se
itsellenne alamaiseksi; ja vallit-
kaa meren kalat ja taivaan linnut
ja kaikki maan päällä liikkuvat
eläimet”** 1.Moos.1:27-28.

Turussa kokoontunut Suomen lute-
rilaisen kirkon kirkolliskokous päät-
ti 12.11.2010, että rekisteröityjen
homoseksuaalisten parisuhteiden
puolesta rukoillaan luterilaisessa
kirkossa. Mieleeni tuli, että metodit
päätöstä tehtäessä olivat samat, mi-
tä oli aikoinaan 6.11.1986 Suomen
luterilaisessa kirkossa naispappeus-
päätöstä tehtäessä. Olen todennut

9.7.2009, että sitä päätöstä ”seuraa
uudet ja pidemmälle viedyt lankee-
mukset. Kun opissa langetaan hen-
gellisiin synteihin, niin niitä seuraa
perässä lihalliset synnit ja niihin
kuuluvat juuri etunenässä seksuaa-
lisuuteen liittyvät lankeemukset ja
sitten kirkon johdon taholta niihin
suhtaudutaan antinomilaisittain su-
vaitsevaisesti”.

Nyt tehtyä päätöstä pohjusti piispa-
kunnan ennen näkemättömän pitkä
hiillostus asiassa. Päätös sinetöi-
tyi äänin 78-30. Asia päätettiin yk-
sinkertaisella äänten enemmistöllä.
Tämän tyyppiset asiat pitäisi päät-
tää $\frac{3}{4}$ määräänemmistöllä, sillä asia
koskee kirkon uskoa ja oppia. Pää-
töksen taakse asettui yksimielises-
ti kaikki luterilaisen kirkon piispat.
Päätökseen sisältyy kaiketi jonkin-

lainen vapaus kieltäytyä rukouksesta niille papeille, jotka katsovat, ettei tule ylittää Jumalan ohjetta tässä Jumalan lakiin liittyvässä asiassa, eikä siten ole soveliaista rukoilla homoseksuaalisen parisuhteen puolesta. Epäilen kuitenkin lausuman pitävyyttä, sillä naispappeudenkin yhteydessä lausuttu ponsi kuoletettiin käytännössä heti.

Kirkko selitellen sanoo, ettei rukous muodosta kirkollista toimitusta ja siis parisuhteen siunaamista. Kuitenkin päätöksessä hyväksytty sanamuoto tarkoittaa sitä, että kirkko kuitenkin hyväksyy nykyaikaisena homoseksuaalisen elämäntavan, eikä pidä sitä syntinä, vaikka Raamattu määrittää homoseksuaalisen elämäntava yksiselitteisesti synniksi. Voidaan esittää kysymys, että edustaako tehty päätöksineen kirkko enää ajassamme Kristuksen kirkkoa. Tehty päätös viittaa siihen, että on siirrytty luopiokirkon tilaan. Joko nyt on riittävästi todettavissa, että hävityksen kauhustus on pyhässä paikassa, josta Jeesus puhui opetuslapsilleen Öljymäellä (Matt.24:15). Aika näyttää, mitä tehty päätös tulee merkitsemään luterilaiselle kirkolle ja niille, jotka pitäytyvät Jumalan sanaan, jossa sanotaan: **Hän (Jeesus) vastasi ja sanoi: ”Ettekö ole lukeneet, että Luoja jo alussa ’loi heidät mieheksi ja naiseksi’ ja sanoi: ’Sentähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi’? Niin eivät he enää ole kaksi, vaan yksi**

liha. Minkä siis Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erotta-ko” Matt.19:4-6, Mark.10:6-8. Kyseinen kohta myös osoittaa selvästi sen, että homoseksuaalinen suhde ei ole Jumalan sanan ja luomisjärjestyksen mukainen.

”Piispa Simo Peuran mukaan päätös homoparien kanssa rukoilemisesta on kompromissi, jonka hän uskoo saavan yleisesti myönteisen vastaanoton. Hän kuitenkin tietää, että ratkaisu tulee myös jakamaan mielipiteitä. Joillekin päätös on liian pitkälle menevä ja joidenkin mielestä se ei mene riittävän pitkälle. Tämä on kompromissi, jonka taakse suuri enemmistö on voinut asettua, Peura sanoo”(Lähde: mtv3.fi).

Nyt homoseksuaalien rukouspäättös, jota edusti yksimielisesti kaikki piispat, ei ole missään nimessä homoseksuaaleille riittävä, vaan porras on ensimmäinen ja käsitteilyyn tulevat uudet harppaukset viimeistään kymmenen vuoden sisällä. Seuraavia jonossa olevia portaita ovat avioliittoon siunaaminen ja siten avioliittoon vihkiminen. Nyt heti päätöksen tultua esille Suomen luterilaisessa kirkossa, nousi eräiden kirkolliskokousedustajien sanomana esiin ajatuksia, ettei homoseksuaalit tule tyytymään tähän, vaan he tulevat viemään asiaansa niin eteenpäin, että saavat lopulta homoseksuaaliselle elämäntavalleen kirkollisen avioliittoon vihkimisen. Suomi käy Ruotsin kirkon askelissa. Ruotsin kirkolliskokous päätti 22.10.2009 avata Ruotsin kirkko-

jen ovet samaa sukupuolta olevien avioliittoon vihkimisille. Siellä päätös tehtiin ”suurella yksimielisyydellä ja applodeilla”. Muutos astui voimaan 1. marraskuuta 2009.

Liittyen Lasse Marjokorven puheenvuoroon kirkolliskokouksessa, Martti Pylkkänen sanoo: ”Tämän puheen Marjokorpi piti ennen kirkolliskokouksen äänestystä, mutta se kaikui suuren enemmistön kuuroille korville. Kirkolliskokouksessa ei ollut kuin 30 hengen vähemmistö, joka ei ollut notkistanut Baa-lin ja Iisebelin edessä polviaan.”

Legendan mukaan Neron vainoja paennut Pietari kysyi kohtaamaltaan Jeesukselta: Quo vadis, Domine, ”Minne menet, Herra”? Jeesus vastasi: Roomaan (Lähde: wikipedia). Onko siihen liittyen Suomenkin luterilaisessa kirkossa tullut se aika, jolloin on kysyttävä kuten Pietari. Suomen Luterilainen kirkko on uskonpuhdistuksen hedelmä, mutta onko siinä enää meillä kotipaikka-oikeutta, jotka sitoudumme Raamattuun ja luterilaiseen tunnustukseen?

Alpo Ahola

Hyvä ja huono hallinto

”Mutta koko Egyptin maa näki nälkää, ja kansa huusi faraolta leipää. Silloin faarao sanoi kaikille egyptiläisille: Menkää Joosefin luo ja tehkää, mitä hän käskee teidän tehdä” (1.Moos.41:55).

Onnellinen se kansa, jolle Jumala sallii hyvän hallituksen ja esivalan. Kun tämän tekstin äärellä tarkkaamme oman aikamme hallituksia, niin suruksemme täytyy todeta, että vähän on sellaista kansojen johtamista, joka turvautuu ja näkyvästi elää Jumalan pelossa.

Joitakin vuosikymmeniä sitten maassamme Jumalan pilkka oli paheksuttavaa ja lailla kiellettyä mikä johti syytteeseen, mutta nyt laki sallii Jumalan pilkan ja sitä vastoin vie Jumalaa kunnioittavia syytteeseen. Edellä mainittua taustaa vasten olen monesti vierastanut sitä, kuinka Ju-

malan palveluksen liturgian rukouksessa pyydetään siunausta epäuskoiselle hallitukselle ja kansan päämiehille, kuin mielestäni enemmän paikallaan olisi rukoilla heille parannusta.

Joosefin asemasta faaraan hovissa voimme vain todeta, kuinka tutkimattomat ovat Herran tiet. Hän johdattaa kaikissa käännteissä ja siunaa aloittamansa työn vaikka inhimillisesti ottaen vaikuttaa, että kaukana on siitä siunaus. Kyllä Joosefin luottamusta koeteltiin, kun hänet myytiin faaraan elinikäiseksi vangiksi. Jumala oli Joosefin kanssa koettelemustenkin keskellä. Jumala käänsi faaraon sydämen Jumalan puoleen Joosefin puheen ja ihmeellisen unenselitysten kautta, joka antoi faraolle mahdollisuuden varautua tulevaan nälänhätään ja

ahdinkoon.

Joosef saarnasi mitä Jumala oli hänelle antanut ja se sana vakuutti faaraan, että vain tässä Jumalan suunnitelmassa on apu ja pelastus. Joosefin kautta Jumala puhuteli faaraota niin, että tämä antoi käskyn **”tehkää mitä Joosef käskee”**. Faarao asetti Joosefin maan korkeimpaan ja tärkeimpään virkaan. Hänestä tuli Egyptin ”leipähuoneen” eli Beetlehemin, vartija, valvoja ja leivänjakaja Egyptiin ja ympäröiville kansoille.

Toisen Mooseksen kirjan alku kertoo kuinka Joosefin kuoltua hänen työnsä tuli siunatuksi ja kantoi hyvän hedelmän. Israelin kansa kasvoi ja tuli suureksi niin, että maa tuli heitä täyteen ja Raamattu kertoo: **”Niin Egyptiin tuli uusi kuningas, joka ei Joosefista mitään tiennyt”** (2.Moos.1:8).

Tästä alkoi Jumalan kansan ahdistuksen aika Egyptin orjuudessa. Hyvä hallitus oli ensin tuonut kaille, myös Israelin kansalle hyvää, mutta nyt astui virkaan huono hallitus, joka kadehti ja alkoi vainota ja sortaa sekä lopulta tappaa Jumalan kansaa.

Kaikkea tätä, pois lukien tappaminen, saamme jo kokea omassa maassammekin. Hallitus ei katso hyvällä Jumalaa pelkääväisiä vaan nyt, jopa yhteistyössä kirkon päättäjien kanssa, käyvät yhdessä ahdistamaan uskovaisia. Jumalan pelossa ja kunnioituksessa elävä uskovien joukko tulisi olla niin kuin Joosef faaraan luottomiehenä, joista hän

antaa tunnustuksen: **”tehkää mitä Joosef käskee”**. Nyt ei ole niin, vaan uskovat ovat kuin hiertävä kivi johtajien kengässä.

Jumalan sana, evankeliumi, pyritään mitätöimään ja vesittämään. Jumalan ääni ei kuulu kuuroille korville. Tunnustuksellista uskoa ei saa kouluissa opettaa ja monet vanhemmat paheksuvat vielä joissakin päiväkodeissa ylläpidettyä kristillistä arvomaailmaa. Kun johtajat kieltävät Joosefin eivätkä tahdo kuulla sitä ääntä, joka todistaa ja saarnaa Jumalan iankaikkista pelastussuunnitelmaa yksin Hänen kunniakseen, koituu se ennenpitkää kansan hajaannukseksi, epäjärjestykseksi ja lopulta turmioksi. Tällainen on huono hallinto. Siltä puuttuu Jumalan pelko. Se ei tiedä mitään Joosefista.

Joosef on esikuva Kristuksesta. Veljet myivät Joosefin 20 hopearahasta ismaelilaisille. Joosefista tuli kuitenkin veljiensä pelastaja ja hän todisti: **”Niin Jumala lähetti minut teidän edellänne säilyttääkseen teille jälkeläisiä maan päällä ja pitääkseen teidät hengissä, pelastukseksi monille”** 1.Moos.45:7.

Joosefin veljistä, Israelista, Juudan suvusta syntyi *Beetlehemissä* Vapahtajamme Jeesus Kristus, *pelastukseksi monille*. Hän tuli jakamaan meille elämän leipää iankaikkiseksi ravinnoksi. Hän itse on se elämän leipä, joka myytiin 30 hopearahasta ja antoi itsensä Golgatan ristille murrettavaksi miljooniksi palasiksi koko maailmalle niin, että kaikki tulevat ravituksi. Hän ot-

taa tänäkin päivänä vastaan syntisiä veljiään ja sisariaan, eikä tahdo tuomita, vaan pelastukseksi ja iankaikkiseksi elämäksi antaa anteeksi kaikki meidän rikkomuksemme. Tähän kuitenkin liittyy yksi tärkeä varoitus, ettemme epäuskossa ja luopumuksessa unohda mitä hy-

vää meidän Joosefimme, Jeesus, on meille tehnyt. Jos niin käy, niin sitä seuraa Egyptin esimerkin mukaisesti paatumus. Kun turvaudumme kaikessa Kristukseen, niin tulemme iankaikkisesti siunatuiksi.

Ossi Niemistö

Koorahilaisten virsi

Kuinka ihanat ovat sinun asuinsijasi, Herra Sebaot!

Minun sieluni ikävöitsee ja halajaa Herran esikartanoihin, minun sydämeni ja ruumiini pyrkii riemuiten elävää Jumalaa kohti. Löysihän lintunen majan ja pääskynen pesän, johon se poikasensa laskee: sinun alttarisi, Herra Sebaot, minun kuninkaani ja minun Jumalani. Autuaat ne, jotka sinun huoneessasi asuvat! He kiittävät sinua alati. Sela. Ps. 84:2-5

Kun Jumalan sana saa elävöittää mielen, niin usko puhkeaa laulamaan ylistystä Herralle; Hänen suuresta armostaan syntistä kohtaan, jolle on valmistettuna ihana asuinsija Herran luona.

Mikä on parempi paikka kuin Herran seurakunta, johon voimme mennä kuulemaan Jumalan sanaa ja nauttimaan pyhiä sakramenteja. Mikä on ihanampaa, kuin kuulla niistä asuinsijoista, joissa Herra asuu. Mikä on meille parempaa, kuin omistaa autuus ja iankaikkinen elämä armosta, Jeesuksessa Kristuksessa. Niinpä niin. Eipä mikään

ole uskovalle parempaa.

Lintunen löytää majan ja pääskynen pesän. Niin mekin löydämme turvapaikan emon siipien suojassa. Jeesus Kristus on meidän turvapaikkamme. Hänen armonsa siipien suojassa on meidän hyvä olla. Elämme maailmassa jossa vihollinen piirittää pyhien leiriä, joudumme taistelemaan vihollisen tulisia nuolia vastaan. Saamme kärsiä vääryyttä, ahdistusta ja vainoakin, mutta kalliomme, Kristus pysyy vahvana, joka myös meitä vahvistaa. Pyhä Henki on lohduttaja, joka antaa meille ikävän Herran esikartanoihin, jossa meillä on tarjolla kaikki taivaan aarteet. Siellä me saamme lohdutuksen, siellä me saamme sanan todistuksen siitä, että meidän syntimme on jo sovitettu, meidän vaivanaikamme on päättynyt.

Meille on myös erittäin tärkeää, että tutkimme Raamattuamme niin paljon kuin mahdollista. Sanassa on aina Pyhä Henki mukana, joka tulkitsee sitä oikein ja antaa armolähteestä kaikki taivaan aarteet jokapäiväiseksi ravinnoksemme. Usko syntyy ja

kasvaa evankeliumin sanasta, sieltä myös autuus kirkastuu, siellä on Herran huone josta kiitos ja ylistys nousee Herran eteen. ”**Autuaat ne, jotka sinun huoneessasi asuvat!**”

Aloitamme taas uuden vuoden ja saamme pyytää siunausta ja varjelusta taivaalliselta Isältämme. Olemmehan Hänen kastamiaan ja Hänen lunastamiaan taivaan kansalaisia, Isän lapsia. Odotamme ilolla

Jeesuksen toista tulemistä, silloin vaivanaikamme päättyy lopullisesti ja saamme muuttaa ”pääkartanoon” ja asua Herran luona aina ja iankaikkisesti.

Herra varjele ja vahvista meitä tänäkin vuonna uskossa, toivossa ja rakkaudessa!

Siunattua Uutta Vuotta!

Olavi Niemistö

Murheellisille

Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun (Joh.14:1).

Tämä teksti on osa *Jeesukseen jäähyväispuheesta opetuslapsilleen*. Oli tullut eron hetki. Tämä ero ei kuitenkaan tulisi olemaan lopullinen. Jeesuksen oli määrä mennä valmistamaan opetuslapsilleen sijaa taivaan kotiin, että Jeesus ja opetuslapset saisivat olla yhdessä iankaikkisesti (Joh.14:2-3).

Meillä täällä Suomen Siionissa on monta syytä murheeseen. Meissä kristityissäkin asuu vielä tuo turmelus, joka monesti murhuttaa mielemme. Turmeluksen kanssa ei mennä taivaaseen, vaan se riisutaan meistä ajallisesa kuolemassa tai Jeesuksen tullessa takaisin noutamaan omiaan taivaan kotiin. Hyvä niin, sillä turmeluksen kanssa ikuinen taivaselämä ei olisikaan elämisen arvoista. Meillä on myös monesti murhetta läheistemme iankaikkisesta kohta-

lost. Niin monet näyttävät olevan matkalla kohti iankaikkista kadotusta. Erilaiset ilmiöt yhteiskunnassamme ja kirkossamme antavat aihetta huolestumiseen ja murheeseen.

Otan tässä esille edellämäinnittujen lisäksi seuraavia asioita:

1. Pyhä Raamattu kristityn ylimpänä ja ainoana opin ja elämän ohjeena on joutumassa kirkossamme syrjään ja tilalle ovat tulossa opit tasa-arvosta ja ihmisoikeuksista. Tätä kehitystä on jouduttanut se, että kirkollisia asioita ratkaistaan maallisissa tuomioistuimissa, jotka eivät kuitenkaan sovelta ratkaisuisaan Pyhää Raamattua.

2. Naispappeus toteutettiin kirkossamme vastoin Jumalan sanaa 6.11.1986. Kehitys on johtanut siihen, että ne, jotka eivät ole omaksuneet tätä uutta käytäntöä ja oppia, on ajettu yhä ahtaammalle. Heitä on tuomittu myös maallisissa tuomioistuimissa. Jatko näyttää huolestut-

tavalta: Maalliset oikeudet ratkaisevat, mikä on kulloinkin oikea oppi ja käytäntö kirkossamme.

3. Abortti (raskauden keskeytys). Raskauden keskeytyksestä annetulla lailla (239/1970) on laillistettu murhaaminen. Muistakaamme vain Johannes Kastajaa, joka hypähti äitinsä kohdussa, kun Jeesuksen äiti, Maria, tuli Nasaretista tapaamaan Johannes Kastajan äitiä, Elisabetia, vuorimaahan erääseen Juudan kaupunkiin. Vaikka raskauden keskeytyksestä annetussa laissa on mainittu tietyt edellytykset, joiden vallitessa raskaus voidaan keskeyttää, on uutisista voinut todeta, että käytännössä raskaus voidaan keskeyttää aina silloinkin, kun nainen ei elämän tilanteeseensa vedoten halua synnyttää lastaan. Mihin ovat unohtuneet sikiön ihmisoikeudet?

4. Avioliitto on miehen ja naisen välinen liitto. Avioliitto on käymässä yhä harvinaisemmaksi ilmiöksi yhteiskunnassamme. Ja nekin avioliitot, joita vielä solmitaan, päättyvät usein eroon. Pyhässä Raamatussa on meille kristityille selvät oh-

jeet: ”**Avioliitto pidettäköön kunniansa kaikkien kesken ja aviovuode saastuttamatonna; sillä haureelliset ja avionrikkojat Jumala tuomitsee**” (Hebr.12:4).

5. Parisuhdelaki Suomessa astui voimaan 1.3.2002. Tällä lailla mahdollistettiin homoparien suhteiden rekisteröinti, vaikka homoseksuaalisissa suhteissa elävät oli muutamia vuosikymmeniä sitten luokiteltu rikollisiksi. Kun pää on avattu, on vain ajan kysymys, koska homoparien suhde rinnastetaan avioliittoon. Nykyään on jo lain mukaan mahdollista, että homosuhteessa elävä vihitään papiksi. Sodoman ajat ovat lähellä!

Meillä kristityillä on monta syytä huolestumiseen ja murehtimiseen. Mutta niinhän tulee ollakin. Meille ei ole luvattu helppoa elämää täällä maailmassa. Älkäämme kuitenkaan antako huolten ja murheitten vallata mieltämme. Ne ovat kuitenkin vain väliaikainen ilmiö. Meillä kastetuilla ja Jeesukseen uskovilla on paras aika edessäpäin.

Kari Niemistö

Todistaja-lehden tilausmaksut

Todistajaseura lähettää vuoden 2011 tilausmaksut helmi-maaliskuun vaihteessa tilaajille, joten pyydetään, ettei lehtiä makseta oma-aloitteisesti. Syy miksi näin toimimme on se, että pankkitilien numerot muuttuvat. Todistajaseuran uusi tilinumero eli IBAN on: FI1550710020036193

Rahastonhoitaja

Vanhan ihmisen kuolettaminen

Raamatussa puhutaan monessa kohdassa luontomme turmeluksesta ja meihin tulleesta synnistä, joka tunnetaan perisyntinä. Tätä vanhan luontomme paha ja hirveää onnettomuutta, pääsyntiä, on perattava meistä pois, että tulisimme tuntemaan ja ymmärtämään mitä Jumala profeettansa kautta haluaa meille opettaa: **”Herra antaa kuoleman ja antaa elämän, hän vie alas tuonelaan ja tuo ylös jälleen. Herra köyhdyttää ja rikastuttaa, hän alentaa ja ylentää”** 1.Sam.2:6-7. Tämä kaikki kuuluu Jumalan tekoihin, vaikka se ei miellytä lainkaan meitä. Omassa varassaan ellessään ihminen ei käsitä, eikä ymmärrä ns. Jumalan vasemman käden työtä. Mutta jos Jumala ei suorittaisi meissä tätä ikävää työtään, niin ihminen ei koskaan pääsisi selville, siitä mitä merkitsee lunastus ja mitä merkitsee syntien täydellinen anteeksiantamus.

Jeesus sanookin: ”Joka ei ota ristiään ja seuraa minua, se ei ole minulle sovelias” Matt.10:38 ja jatkaa ”Joka elämänsä löytää, kadottaa sen” Matt.10:39. Meidän järkemme taistelee tätä vastaan kysellen: ”Minkä tähden Jumala kurittaa minua”? Hebr.12:9-10:ssä sanotaan: **”Meillä oli ruumiilliset isämme kurittajina, ja heitä kavahdimme; emmekö paljoa enemmän olisi alamaiset henkien Isälle, että eläisimme? Sillä nuo kurittavat meitä vain muutamia päiviä var-**

ten, oman ymmärryksensä mukaan, mutta tämä kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että me pääsisimme osalliseksi hänen pyhyydestään”.

Luther on sattuvasti sanonut, että kaikkein kovin ja ankarin onnettomuus on se, kun Hän vaikenee ja on hiljaa. Elikkä silloin käy, kuin kävi Faaraoille, jonka sydämen Jumala paadutti. Sitä hiljaisuutta Lutherkin tarkoittaa, kun Jumala ei enää lainkaan soimaa, eikä syytä synnistä, vaan sen sijaan jättää ihmisen oman onnensa nojaan. Tätä onnea kestää vain niin kauan, kun ihminen saa elää täällä maailmassa. Ps.73:5 kertoo heistä: **”Eivät he koe muiten kuolevaisten tuskia, eikä heitä vaivata kuin muita ihmisiä”.** Sellaiset ihmiset eivät ymmärrä mitään synnistä, eivätkä synnin puhdistamiseen kuuluvasta rankaisemisesta. Sellainen olotila on Jumalasta vieraantuneille ihmisille täysin vieras asia. Mutta, kun kuolettaminen ja katumus jäävät pois, silloin ei enää ole olemassa pelastusta eikä autuutta jäljellä, silloin eletään ilman Jumalan antamaa pelastusta. Sen sijaan joka tuntee ajallisen elämän aikana syntiturmeluksen ja synnin ja että ne vaivaavat ja ahdistavat, niin se on sitä oikeaa lain virkaa ihmisessä, jota tarvitsemme. **”Herra antaa kuoleman ja antaa elämän, hän vie alas tuonelaan ja nostaa jälleen”.**

Mikä siunattu Jumalan autuu-

den salaisuus, joka on kätkeytyneenä evankeliumiin syntien täydellisestä anteeksiantamuksesta, tiestä, joka kulkee Jeesuksen ristinpahennuksen kautta taivaan kotiin. Aivan jokainen meistä, jotka kutsumme itseämme kristityiksi, meille on suunnattoman tärkeää oppia tätä alentamista, josta Raamattu kaikkialla opettaa. Sillä me olemme kastetut hänen kuolemaansa. Vain Hän olkoon oikea opettajamme, jota tahdomme seurata, jotta synnin ruumiista tulisi loppu, kun se haudataan ja upotetaan kasteessa Kristuksen kuolemaan.

Luther on sanonut: ”*Ei meidän elämämme ole Jumalan silmin kat-*

sottuna mitään muuta kuin riisutumista, kuolettamista ja helvettiin viemistä, ei kuitenkaan meidän tuhoksemme, vaan pelastukseksi, vapahdukseksi ja puhdistukseksi”. Tätä kutsutaan vanhan luontomme perkaamiseksi ja se on lopulta meille siunaukseksi. Sillä vain tällä tavalla meistä puhdistetaan synty kuin tulessa, jotta meille Jeesuksen vanhurskauden kautta luetaisiin autuus jo täällä eläessämme ja iankaikkisesti taivaassa. Se elämä alkaa jo täällä maitten päällä ja jatkuu taivaassa Jumalamme luona ikuisesti.

Martti Pylkkänen

Vain sanan varassa ja varmuudessa

Ystävät, uskovina meidän on valvominen itseämme Jumalan sanassa ennen kaikkea, ettemme lankeaisi luulemaan itsestämme mitään muuta, kuin minkä Pyhä Jumala, pyhässä sanassaan, Raamatussa ilmoittaa: *syntymästäni saakka syntinen, synnissä siinnyt, pois poikennut, tyynti kelvottomaksi itsessäni käynyt*. Tämän sanan pitäisi taittaa kaikki väärät luulot meistä itsestämme ja meidän luulotellusta kyvystämme tehdä tai valita ja ylipäättään edes ajatella jotain, mikä Jumalan edessä olisi kelvollista ja hyvää.

Mutta miten on ajassamme käynyt? Useasti niiden, joilla Jumalan tahto tulisi olla muassaan jaettavaksi sitä tarvitseville, löyde-

täänkin jakamassa ”omaa hyvyytään” vastoin Jumalan ilmoitusta ja suorastaan sen yksiselitteisen kirkkaan ja yksin uskossa vastaanotettavan ja omistettavan totuuden vastaisesti.

Sinä ihminen, tutki itseäsi Pyhän Jumalasi sanasta ja rukoile ymmärrystä Hänen tahtonsa käsittämiseen, täydellisessä rakkaudessa ja kaikessa totuudessa. Tunne syntisi ja syyllisyytesi syvyys ja seuraus, kuinka kadotus odottaa sinua, jollet täydellisesti tee, mitä Jumala laissaan käskää sinua tekemään, ajattelemaan ja sanomaan. Iankaikkiseen tuleen sinun pitää mennä, jollet kaikkea täytät! Hirveä on tuska lain edessä; kuinka minun käy; voinko minä

tuota Jumalan pyhää vanhurskasta tahtoa ikinä oppia tekemään ja täyttämään. En voi!

Mutta miten onkaan Jumalan sulaa rakkautta, kun Hän syntinsä tuntevan kohtaa armollansa ja maksaa itse lunnashinnan synneistämme Golgatan ristillä. Hän antoi oman Poikansa, Jeesuksen Kristuksen syntiuhriksi ja Hänen pyhän vereensä sovituksesi meidän syntiemme edestä. Uskossa ymmärrämme ettemme voi pelastuaksemme mitään itse tehdä, eikä minun tarvit-

sekaan, sillä Kristus on puolestani kaiken tehnyt.

Jumala on antanut meille kasteen lahjassa oman Poikansa ja Hänen ansionsa syntiemme sovituksesi ja iankaikkiseksi elämäksi ja siinä on kaikki mikä on meidät kadotuksen alta pois vetänyt ja taivasmatkalaiseksi tehnyt. Tässä itseämme valvoakamme ja siinä harjaantukaamme.

Jumalan ja Hänen armosanansa haltuun haluan meidät kaikki jättää.

Kimmo Virtanen

Mikä on keskeisintä?

Ajattelin asettaa kysymyksen. Kysymys kuuluu: mikä on sinulle ja minulle keskeisintä uskossa? Luther opettaa ja vastaa: *”Jeesuksen Kristuksen tunteminen ja Jumalan lapseksi pääseminen on elämämme kallein asia”*.

Saatamme kuulla opetettavan, että lähimmäisen rakastaminen on keskeisintä. Ei se sinänsä ole väärin, se on aivan oikein, että *rakastamme lähimmäistä niin kuin itseämme*. Meiltä vain ei löydy sitä rakkautta edes läheisimmille ihmisille. Muistammehan kohdan Raamatussa: **”Siinä on rakkaus - ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksesi”** 1.Joh.4:10.

Meille saatetaan tarjota jotain uutta ja modernia, mutta Jeesus on Raamatun keskus. Hän on seura-

kunnan pää ja saarnaviran perustaja. Hän on esikuvamme, palvelijamme ja kanssakulkijamme, sekä ainut lohtu kivuissa ja kärsimyksissä.

Viimekädessä saamme evankeliumin todistuksen, että Jeesus on Puolustaja Tuomarin edessä. Kuulemme puolustajan puheenvuoron: *”Syytetty on vapaa ja syytön. Samasta rikoksesta ei voi tuomita toiseen kertaan, sillä rikokset on jo sovitettu”*.

Niinpä Jeesus on kuollut kuolemamme ja on iankaikkisen elämän esikoinen ja iankaikkisen elämän lahjoittaja ja antaja. Hänen ansioistaan on meillä syntien anteeksi saaminen ja Jumalan lapsuus. Kaiken tämän olemme saaneet kasteessa lahjana ja sen saamme uskossa autuudeksi omistaa.

Kari Liedes

Puheenvuoro

Arvoisa puheenjohtaja, veljet ja sisaret Jeesuksessa Kristuksessa. Mietinnössä ja piispainkokouksen selvityksessä todetaan, että peruslähtökohta on kristillinen avioliitto. Nyt voi kysyä, onko avioliitto vain lähtökohta. Katoaako siltä näin sen oikea perusta, jumalallinen asetus? Mietinnössä väitetään, että edelleen pidetään kiinni kirkkomme perinteisestä avioliitto-opetuksesta, mutta siitä tehdään vain ihanne, ei ainoa Jumalan tahtoma sukupuolisen yhteiselämän muoto. Näin käy, kun samaan aikaan aiotaan rukoilla ihmisten puolesta, jotka elävät avioliiton rinnalle luodussa rekisteröidyssä homoseksuaalisessa instituutiossa. Siinä toteutetun elämäntavan Raamattu ilmoittaa synniksi. Jos tämä hyväksytään, niin tällä konseptillä voidaan yhtä hyvin rukoilla, kun mies ja kolme vaimoa tulee sitä pyytämään, ja sanoa lopuksi, että kirkon avioliitto-opetus ei ole lainkaan muuttunut. Tässä asiassa muutetaan kirkkomme opetusta, uskoa ja oppia, siitä ei pääse mihinkään.

Teoksessa Homoseksuaalisuus Raamatussa ja kirkon opetuksessa Olli-Pekka Vainio esittää, että avioliitolla on laadulliset eli kvalitatiiviset kriteerit, joita ovat rakkaus, uskollisuus ja keskinäinen tuki. Mutta sen lisäksi avioliitolla on muodolliset eli formaaliset kriteerit. Niitä ovat puolison sukupuoli, ei-lähi-sukulaisuus, heidän lukumääränsä,

puolison ikä, laji ja elossaolo. Jos nyt jommatkummat avioliiton kriteerit hylätään, silloin ei enää ole kyse kristillisestä avioliittokäsityksestä. Samalla huomaamme, että tässä asiassa ei ole kysymys vain pienestä ihmisryhmästä ja sen käytäytymisestä, vaan meistä kaikista. Jos uskomme, että avioliitto on Jumalan asettama, niin silloin tunnustamme myös, että Jumalan sana julistaa muut avioliitosta poikkeavat sukupuolielämän harjoittamisen muodot synniksi. Useimmat niistä ovat heteroseksuaalisen elämän lankeemuksia, kuten vapaat suhteet, avoliitot, uskottomuus ja avioerot. Ehkäpä tästä selittyy se raivo, minä nyky-yhteiskunnassa on nostattanut tuo yksinkertainen pyrkimys pysyä Raamatun sanassa, niin tässä kuin muissakin kysymyksissä. Näyttäähän tuo sana lopulta meidät kaikki tavalla tai toisella syylliseksi Jumalan edessä, ajatuksissa, sanoissa, teoissa ja mielikuvituksessa, mutta tuo sama Jumalan sana tuo myös jokaiselle katuvalle syntiselle Jumalan armon Kristuksessa.

Nyky-yhteiskunnassa tätä asiaa tarkastellaan irrallisen yksilökeskeisen liberalismien ihmiskuvan pohjalta ja materialismin maailmankuvan pohjalta. Kaikki on sallittua, kunhan ei ole seurauksia. Sen vuoksi se ajatus on kestävä, että pelkätään rakkaus riittää avioelämän kriteeriksi. Sen avullahan nyt nousta

kaikkia avioliiton institutionaalisia piirteitä vastaan. Tällä katsomuksella on myös sosiaalisia seurauksia, jotka ovat kaikkien nähtävissä, ja nyky-yhteiskunnassa ne ovat onnettomia.

Nyt jos homoseksii hyväksytään, siitähän tässä on kyse, niin silloin annetaan perään konstruktivismille. Vaikea sana tarkoittaa postmodernia suuntausta tai teoriaa, jonka mukaan ihmisen sukupuoli ei ole biologinen fakta, jonka anatomiset tosiseikat vahvistavat. Tämän katsomuksen mukaan ihmisellä ei syntyessään ole vielä sukupuolta, se selviää vasta iän mukana, se on konstruktio, rakennelma, johon vaikuttavat kasvatus, ympäristö, ihmisen omat kokemukset. Lisäksi sukupuoli voi olla vaihtuva, häilyvä tai muuttuva ominaisuus. Tämä ihmiskäsitys poikkeaa ratkaisevasti Jumalan sanan opetuksesta, jonka mukaan hän loi ihmiset miehiksi ja naisiksi. Siihen liittyminen merkitsee kristillisen avioliittokäsityksen romuttamista.

Viime vuosikymmeninä on tapahtunut muutos kirkkomme suhteessa yhteiskuntaan. Siitä on tullut niin merkittävä osa yhteiskuntaa, että sen on arvoasemansa säilyttääkseen muutettava etiikkansa ympäröivän yhteiskunnan etiikan mukaiseksi ja uudistuttava vallitsevan sosiaalisen tilauksen mukaan. Tästä uudelleen orientoitumisesta on katsottu olevan hyötyä kirkolle ja on kuviteltu, että uskonnollinen elämä voisi jatkua edelleen turmeltumatto-

mana. Kirkkomme on halunnut nie-laista maallistuneen yhteiskunnan itseensä, mutta se ei ole huomannut, että onkin tapahtunut päinvastoin. Nyt on tullut laskun maksun aika. Uskonnollisiin palveluihin totutettu kansa on huomannut, että eiväthän ne ole tosissaan, hehän uskovat tähän samaan maallisen kulttuurin enemmistömielivaltaan kuin mekin! Avioliittoon vihitään moneen kertaan peräkkäin. Hautaan siunataan lähes kaikki kirkkoon kuulumattomat. Ja näistä toimista vielä ylpeillään jalona palveluna. Näiden seurakuntavaalien yhteydessä ehdokas, joka ilmoitti olevansa ateisti ja tähtäävänsä siihen, että kirkot otetaan kaikkien uskontojen käyttöön tai muutetaan kiipeilyseiniksi, sai lainoppineen tuomiokapitulin asessorin hyväksynnän ehdokkuudelleen.

Sen vuoksi nyt tämän asian kanssa, joka meillä on edessämme, meidän on kysyttävä: mitä me olemme tekemässä kirkolle? Tämä kahdeksan vuoden kujanjuoksu tässä asiassa on viemässä sen yhä syvempään kurimukseen. Voi, miten helppoa olisi ollut silloin ilmoittaa, että kirkko ei hyväksy papin virkaan homoseksuaalista elämäntapaa harjoittavia. Sen jälkeen kirkko olisi saanut asianmukaiset vihat päälleen ja jatkanut elämäänsä rauhassa, kuten on käynyt ortodoksiselle kirkolle. Näinhän ortodoksisen kirkon piispa ilmoitti sen jälkeen, kun ortodoksisen kirkkolaki oli saanut valtion hyväksynnän. Mutta perustuslain tar-

joama uskonnonharjoituksen vapaus ei kelpaa, ja kun se ei kelpaa, se ei myöskään ole sama kaikille. Valittavasti tämä asia on nyt luonteeltaan sellainen, että se osuu kristillisen uskomme ytimeen. Sen tähden kaikkialla, missä on yritetty tehdä tämän suuntaisia päätöksiä, siis muualla maailmassa, niistä on ollut tuhoisia seurauksia itse kirkolle ja seurakuntaelämälle.

Olen miettinyt sitä, onko näissä pohdinnoissa esiintyvä käsitys tasa-arvosta Raamatun ja kirkkomme tunnustuksen mukainen. Ihmisarvo perustuu Jumalan luomistyöhön ja Kristuksen lunastustyöhön. Raamattu opettaa kaikkien ihmisten samanarvoisuutta Jumalan edessä. En toista enää mainittuja Roomalaiskirjeen perusteluja ihmisten syntyisyydestä ja vanhurskauttamisesta uskon kautta Kristuksessa. Mutta onko tasa-arvo nykyisessä valistusajan jälkeisessä merkityksessä sama asia. Vai onko se ideologinen käsite, jonka ideana on tunnustaa, että maailmassa ei ole mitään ihmistä korkeampaa olentoa, tahtoa eikä voimaa? Siksi kansan suvereeniteetin ilmaisema tahto on korkein maailmassa tunnettu arvo. Tuleeko tasa-arvosta orwellilainen termi, ideologinen linnoitus, joka nostetaan Jumalan tuntemista vastaan ja jossa asuvat ovat tasa-arvoisempia kuin toiset?

Tänä vuonna ilmestyi kirja nimeltä Kirkon raamattuteologiasta ja sen puutteesta. Siinä Savonlinnan kirkkoherra Sammeli Juntunen tote-

aa, että kirkossa on päässyt vallalle sellainen raamatuntulkinta, jossa arvovalta on siirtynyt pois Raamatun teksteiltä niiden taakse luotuun historiaan. Se taas pohjautuu eksegeettien tutkimuksiin ja osaksi mielikuvitukseen, koska ei ole olemassa kahta eksegeettiä, jotka olisivat päätyneet samaan tulokseen. Välttyäkseen harhaopeilta, kirkon olisi raamatuntulkinnassaan pitäydittävä keksityn historian sijasta kanonisen Raamatun teksteihin, kirkon uskontunnustukseen ja sen keskeiseen dogmaan Jumalan kolminaisuudesta ja kristologiasta sekä apostolien opetukseen. Näitä voidaan pitää kirkon tradition keskeisenä sisältönä. Kanonisella Raamatulla tarkoitetaan sitä, että kaikkien aikojen kristikunnan tavoin tunnustamme kirkon uskon ja elämän ylimmäksi ohjeeksi Raamatun sanan. Tietenkin sillä tavoin ymmärrettynä kuin Raamattu itse antaa ymmärtää, niin että Vanhaa testamenttia luetaan Uuden testamentin valossa eikä toisin päin. Sen vuoksi tietyt Mooseksen lain kohdat, joita toimittajat ja Raamatun tekstin taakse pyrkivät eksegeetit parodioivat irrottamalla ne Raamatun ilmoituksen kokonaisuudesta, kuuluvatkin aineistoon, jonka Uusi testamentti julistaa vanhentuneeksi. Näin ei niiden nojalla Raamatun auktoriteettia voi julistaa nykyajassa kyseenalaiseksi.

Homokeskustelussa vilahtaa tuon tuostakin ajatus, jossa Raamatun sanan vastapainoksi pannaan Jeesus Nasaretilaisen rakkauden oppi.

Muuten, Orwellin utopiassa ”rakkauden ministeriö” tarkoitti sotaministeriötä. Ei ole oikein asettaa Jeesuksen opetuksia muuta Raamatun ilmoitusta vastaan. Tällainen sanankäyttö poikkeaa ratkaisevasti Lutherin opetuksesta. Hänen mukaansa Kristus on Raamatun Herra ja kuningas. Tuo ajattelutapa, jonka edellä mainitsin, kieltää itse asiassa Jumalan kolminaisuuden ja hänen ilmoituksensa: Isä on puhunut Pojassaan ja lähettänyt Pyhän Hengen, joka on puhunut profeettojen kautta. Raamatun käsittäminen vain inhimilliseksi kirjaksi tunnustamatta sitä kolmiyhteisen Jumalan ilmoitukseksi johtaa kirkon ja kristinuskon häviöön maassamme ja tuo tilalle moniuskontoisuuden.

Yhtenä pääargumenttina homoseksin hyväksymisessä on käytetty apostolien opetuksen arvovalan kieltämistä. Kuitenkin kirkko syntyi varsinaisesti apostolien toimesta Jeesuksen valtuuttamina. Sen vuoksi Nikean uskontunnustus toteaa, että uskomme yhden, pyhän, yhteisen ja apostolisen kirkon. Jos luovomme apostolien opetuksesta, hävitämme kirkon, jota Pyhä Henki kokoaa Sanan välityksellä. Lisäksi Raamatun oikea ymmärtäminen vaatii uskonyhteisöä ja sen uskonelämää. Ne vaikeudet, jotka tämän asian käsittelyssä ovat tulleet vastaan, johtuvat suurelta osalta siitä syystä, että päätöksenteko tässä asiassa on suuresti siirtynyt uskonyhteisön sisältä päätettäväksi kujilla ja kaduilla, mediassa, nettiyhteisöissä

ja iltalehtien lööpeissä.

Nyt vielä maassamme toimiva aktiivinen uusateistiyhteisö kiristää kirkolta myönnytyksiä hyvin organisoidun Eroa kirkosta -kampanjan avulla. On syytä panna merkille, että juuri niissä hiippakunnissa ja seurakunnissa, missä on suhtauduttu kaikkein sallivimmin homoseksisiin, kirkosta eroaminen on ollut suurinta, kuten esimerkiksi Kallion sateenkaariseurakunnassa. Nyt siis meille on piispaikokouksen toimesta esitelty helppo, kenties helppohintainenkin ratkaisu. Kun ei kerran voi siunata, niin rukoillaan. Siinä tapahtuu kahdensuuntainen vedätyks. Ensiksi kristityt houkutellaan asian puolelle tällaisella kuniilta kuulostavalla väitteellä. ’Totta kai pitää rukoilla kenen tahansa puolesta, joka sitä pyytää.’ Mietinnön perusteluista voi tehdä sen johtopäätöksen, että vain kaavalla varustetuissa toimituksissa pappien täytyy puhua totta. Toiseksi tämä toimitus on läpinäkyvän pensä, kyseisiä henkilöitä aliarvioiva, diskriminoiva ja lopulta loukkaava. Kun muut vihitään tai siunataan asianmukaisin menoin, niin näitten parien puolesta vain rukoillaan, ja sellaisin säännöin, että he tuntevat itsensä varmasti nöyryytetyiksi. Jos kyseinen toimenpide hyväksytään, siitä tulee tässä kirkossa luonteeltaan venyvä ja liukuva, ja se johtaa hallitsemattomiin seurauksiin. Sen jälkeen ei löydy enää minkäänlaista aitaa torjua sukupuolineutraalia avioliittoa. Luuletteko te, että siu-

nauksien ja menojen ulosmittaaminen kirkosta eroamisen uhalla päättyy tähän?

Tätä vaihtoehtoa ei esitetä ilmeisesti kukaan teologisista vaan opportunistisista syistä. Mietintö esittää sen tuomista päätettäväksi vastoin kirkkolakia yksinkertaisella enemmistöllä, jotta se olisi mahdollista saada hyväksytyksi. Tästä asiasta, joka on mitä selvemmin kirkon opista ja uskosta nouseva periaatteellinen kannanotto, on päätettävä määräenemmistöllä. Määräenemmistö-

säädökset on viisaasti luotu kirkon yhtenäisyyden varjelemiseksi. Kirkolliskokoukselta katoaa koko olemassaolon mielekkyys, jos se ei noudata edes omia päätöksiään. Se on kafkamaista päätöksentekoa. Siinäkö tämä päätös sen kehityksen, jossa kirkko hajoaa kahteen leiriin, joista toisia ehdotetaan pannaan ja toisilta aiotaan riistää panna? Eurooppaa vaivaava ”relativismin diktatuuri” pystytetään nyt kirkkoon.

Lasse Marjokorpi, edustaja

Rukoilemme epäuskoisten kääntymisestä

Rakas taivaallinen Isä! Sinä olet sanonut, ettet tahdo yhdenkään syntisen kuolemaa. Sinä tahdot, että syntinen kääntyy ja saa elää. Näin on minun käynyt. Minäkin olin kuollut synnissä, mutta sinun suuren laupeutesi tähden olen saanut elämän uskossa Jeesukseen. On paljon hengellisesti kuolleita, jotka ehkä pian kuolevat iankaikkisen kuoleman. Armahda heitä laupeudessa ja johdata heidät Pyhän Henkesi voimasta rakkaan Poikasi luo. Anna sanan sattua voimakkaasti heidän sydämiinsä. Herätä heidän omatuntonsa. Jumala, käytä kaikkia keinoja herättääksesi heidät, sillä tärkeintä on, että eivät joutuisi iankaikkiseen vaivaan.

Herra Jeesus, sinä sanoit vetävä-

si kaikki syntiset luoksesi. Tämän lupauksesi sinä olet täyttänyt, minäkin olen siitä todistamassa. Herra Jeesus, vedä luoksesi kaikki epäuskoiset ihmiset. Kristikuntakin on täynnä heitä. Sinulla on lunastukseksi perusteella omistusoikeus heihin kaikkiin. Armahda heitä kaikkia, pilkkaajiasikin. Armahda välinpitämättömiä ja itsevanhurskaita. Vedä nämä kaikki luoksesi. Kukista rakkaudellasi heidän välinpitämättömyytensä ja vihansa.

Minä lasken nämä kaikki sinun sydämellesi. Saanhan näin tehdä. Tiedän kyllä sinun ilman rukoustani heitä muistavan, mutta kun itse olen ollut samassa surkeassa tilassa, minun on pakko muistaa tovereitani epäuskossa ja synnissä

oloni ajalta. Minun on rukoiltava heidän puolestaan ja, Herra, sinun täytyy kuulla rukoukseni.

Pyhä Henki, tee työsi keskellämme. Kutsu ja kokoa syntisiä Jeesuksen luo, puhu heille synnistä, puhu armosta ja Kristuksen lahjavanhurskaudesta. Paljasta heille epäuskon synti. Opeta vastaanottamaan pelastus Kristuksessa. Älä anna suruttoman elää väärässä rauhassa synnin

himossa. Paljasta lainorjan heikot perustukset. Ota heidät, ota pilkkaajatkin, taluta heidät Golgatalle. Anna heille rauha ristiinnaulitussa Vapahtajassa.

Kolmiyhteinen Jumala, Isä ja Poika ja Pyhä Henki, kuule rukoukseni. Aamen.

Johannes Bäckin kirjasta ”Muu-
kalaisen Kotielämää” SLEY 1998

Tervehdys vuodelle 2011

Voi sitä päivää! Sillä lähellä on Herran päivä, ja se tulee niin kuin hävitys Kaikkivaltialta Joel 1:15.

Tällä tavalla on kirjoitettu Vanhassa Testamentissa. Kunpa vaan luettaisiin Raamattua, pyhiä kirjoituksia ja niin osoitettaisiin uskollisuutta Jumalan sanalle. Vanhurskas ihminen on sanan ihminen ja perustaa käsityksensä Jumalan sanalle. Eikö näin saa ja tule ajatella.

Kaikkalainen huoli ja murhe kiussaa meitä jokaista niin kauan kuin täällä maan päällä vaellamme. Ihminen on kuitenkin niin synnin turmelema, että hän ajattelee pääasiassa vaan tämän ajallisen elämän menoa.

Mutta mitä Raamattu sanookaan? Joel kirjoittaa: **Ja jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu. Sillä Siionin vuorella ja Jerusalemissa ovat pelastuneet, niinkuin Herra on sanonut; ja**

pakoonpäässeitten joukossa ovat ne, jotka Herra kutsuu Joel 2:32. Ystävä sinäkin, joka luet Todistajalehteä, pyydä Pyhää Henkeä avuksi, että ymmärtäisit mitä luet. Lehdesä on meille kaikille lohduttava ja kestävä Jumalan sana. Maailmassahan me kohtaamme levottomuutta ja joulukin vietetään aivan väärällä tavalla. Mutta me, jotka ymmärrämme joulun merkityksen, että meille on syntynyt Vapahtaja, Jeesus Kristus, niin meillähän ei ole mitään hätää. Eikös Joulun sanoma lämmitä mielempä. Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Se on suuri ilon aihe. Eikö tuo vie mielestämme pois turhat maalliset tapahtumat ja murheet. Iloitkaamme Vapahtajastamme, sillä Hän on luvannut pitää meistä huolen. Saamme ajatella sitä mitä taivaallinen Isämme on meille lahjoittanut Jeesuksen Kristuksen kautta. Elimme tai kuolemme, olemme kuitenkin Herran

omat. Jeesus sanoo opetuslapsilleen: ”**Valvokaa ja rukoilkaa, ette joutuisi kiusaukseen; henki tosin on altis, mutta liha on heikko**” Matt.26:41. Joten Häneen luottaen käännyimme Hänen puoleensa kaikessa hädässä ja ahdistuksessa. Olemme Jeesuksen veren hinta ja pyhän kasteen hetkellä on meidät otettu taivaan kansalaisiksi. Olemme siis Jeesuksen teossa pyhät ja vanhurskaat.

Pitäkäämme huolta, että uskon lamppumme on aina palava. Kun Jeesus tulee maan päälle, olisi paha, jos silloin nukkuisimme syntielämässä. Ajattele, että Kristus on avannut taivaan meille. Taivas on auki jokaiselle ja sitä omistetaan uskossa Vapahtajaan. Jeesus on tie totuus ja elämä. Siis iankaikkinen elämä on tänäkin uutena vuotena

omamme ja saamme iloita ja riemuita siitä, mitä Jeesus on edestämme tehnyt. Jeesus sanoi ristillä: **Se on täytetty** Joh.19:30. Siis syntimme on sovitettu ja Jumalan tahto on edestämme täytetty. Kaikki on valmistettu ja mitään ei puutu. Kun sinulla on tämä uskolla omistettuna, niin ei ole mitään hätää, vaikka Jeesus tulee ja taivaan voimat järkkyvät.

Ihmisen elinpäivät ovat niin kuin ruoho, hän kukoistaa niin kuin kukkanen kedolla. Kun tuuli käy hänen ylitsensä, ei häntä enää ole, eikä hänen asuinsijansa häntä enää tunne Ps.103:15-16.

Siunausta lukijoille. Olkoon Herran armo läsnä koko vuoden 2011.

Eeva Korpi

Seurailmoituksia

Seurat: loppiainen, to 6.1.2011 klo 14.00

Tuula Niemi, Mäkitie 36, Kerava.

Puhujat: rov. Helge Hilden, Esa Hyökyvaara ja Tapio Niemistö.

Seurat: la 15.1.2011 klo 13.00 Vaasassa,

Todistajaseuran rukoushuoneella, Kasarminkatu 18.

Puhujat: Kari Niemistö ja Ossi Niemistö.

Johtokunnan kokous ennen seuratilaisuutta alkaen klo 11.00.

Ottakaa vaari oikeasta hetkestä, sillä aika on paha

Ef.5:16.

Tilaaaja, asiamies ja kirjoittaja

Valmistelen tätä lehteä julkaisukuntoon 6.12.2010, itsenäisen Suomen 93. itsenäisyyspäivänä. Uudenvuoden 2011 alkaessa tahdon kiittää teitä kaikkia, jotka olette tukeneet tilauksin ja kirjoituksillanne Todistaja-lehden julkaisemista. Nyt alkava Todistajan vuosikerta on jo 92. ja lehti ilmestyy alkaneena vuonna joka kuukausi, joten kirjoituksia tarvitaan lisää. Samalla haluan rohkaista teitä tulemaan asiamiehenä ja kirjoittajana todistajien joukkoon. Jos teillä on esimerkiksi vaikka lyhyitä muisteluja, jotka liittyvät Todistajaseuran toimintaan, niin nekin ovat tervetulleita hartauskirjoitusten lisäksi. Lähetä seuraavan kuukauden lehteen tulevat kirjoitukset edellisen kuun alkuun mennessä päätoimittajalle. Jos mahdollista, niin lähetä kirjoitukset sähköpostiosoitteella: alpo.ahola@nic.fi.

Päätoimittaja

Toimitus

Todistaja-lehden julkaisija: Ev.lut. Todistajaseura

Päätoimittaja: Alpo Ahola, Saarentie 7, 63640 Ritola, puh. 0500484486, 063356855, alpo.ahola@nic.fi

Toimittaja: Olavi Niemistö, Varisselänkatu 39 B 22, 65200 Vaasa, puh. 0505578061, 063179835

Toimituskunta: Ossi Niemistö, Tapio Niemistö ja Martti Pylkkänen

Todistajalehden nettiosoite: <http://www.nic.fi/~aahola/Todistajaseura.htm>

Todistajan tilaukset ja osoitteen muutokset: Jari Koivisto, Saarenpääntie 85, 61350 Huissi, puh. 0503226176

Lehti ilmestyy kerran kuussa ja maksaa kestitilauksena kotimaahan ja pohjoismaihin **25 €** / vuosikerta ja ulkomaille **30 €**

ISSN 0355-926262

Ev.lut. Todistajaseuran Rukoushuone: Kasarminkatu 18, Vaasa

Todistajaseuran pj: Ossi Niemistö, Haiharankatu 17 A 6, 33710 Tampere, puh. 0445040752

Rahastonhoitaja: Jari Koivisto, Saarenpääntie 85, 61350 Huissi, puh. 050326176

Ev.lut. Todistajaseura ja Todistaja-lehti: Etelä-Pohjanmaan Osuuspankki, tilin n:o FI1550710020036193